

Record del bisbe Joan

Dm, 13/10/2009 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

La darrera vegada que vaig parlar amb ell fou a una tertúlia de "El primer cafè" de Ràdio Estel. Havíem compartit programa i a la sortida vam continuar la conversa sobre aspectes poc coneguts del que va fer com a Copríncep d'Andorra. Tenia les idees molt clares i sabia defensar-les amb respecte i convicció. Em vaig quedar amb les ganes de tenir, més endavant, una altra conversa, que no ha pogut arribar. La malaltia el va apartar de l'activitat radiofònica. Amb gran afecte, que sempre m'ha merescut el bisbe Joan, recupero un article que vaig escriure fa sis anys, quan va passar el relleu del bisbat i del corprincipat a Mons. Joan Enric Vives.

Llegeixo a *Catalunya Cristiana* de mitjans de juny la crònica del comiat que la diòcesi d'Urgell va donar al seu arquebisbe Joan Martí i Alanis, més conegut com a bisbe Joan, que ha resolt satisfactòriament el procés de la seva successió a través del bisbe Joan Enric Vives. Els meus records s'han revifat i he repassat unes quantes trobades que he tingut amb ell, ja sigui a la mateixa Seu d'Urgell, al monestir de Santa Maria de Les Avellanes o fins i tot en una reunió de la Tarraconense en la qual vaig participar com a convidat. En tots ells, conservo la calidesa de tracte, el diàleg fluid, el sentit pastoral i l'apropament amistós, però un especialment se m'ha presentat amb més força. Per ser precís hauria de consultar les hemeroteques. No obstant això, situar-ho en el temps no és tan important com el contingut del que em va dir el bisbe Joan.

"Fa bastants anys, Joan Martí va ser entrevistat a la televisió per la periodista Mercedes Milà. El diàleg es preveia prometedor. El seu caràcter episcopal donava peu a entrar en temes candents de la vida eclesial i en plantejaments polèmics de qüestions religioses. La seva dimensió política, com a copríncep d'Andorra obria la possibilitat d'abordar temes de gran abast social i polític. L'entrevista va ser un èxit en qualitat i en audiència, dos conceptes que no sempre van units en el mitjà televisiu. La periodista va quedar tan visiblement satisfeta que el va citar per a una entrevista posterior. Segons la meva opinió, les claus del bon resultat van ser dues: la seva persona i la preparació que va portar a terme. La seva persona va captivar per la senzillesa, l'estil directe, la ponderació, l'apropament i la intel·ligència de què va fer gala en cadascuna de les seves intervencions. La seva preparació, crec recordar, va consistir a reunir-se amb un grup qualificat de teòlegs i experts per analitzar possibles respostes a les més que presumibles preguntes de contingut polèmic que podria fer-li la presentadora. Vaig veure tota l'entrevista i em va agradar. Aquell programa estava concebut des de la dignitat i el respecte. En anys posteriors, algunes cadenes van treure personatges eclesiàstics gens representatius i proclius a fer servir argumentacions estrafolàries.

L'endemà, ens vam trobar casualment a l'aeroport del Prat per agafar l'avió rumb a Madrid. El vaig felicitar sincerament per la seva intervenció al programa televisiu. Vam estar comentant alguns aspectes mentre esperàvem la crida per embarcar al pont aeri. Ens vam asseure junts. En un moment determinat, em va dir: «Saps una cosa? Em van sentir més persones ahir a la nit que en totes les homilies que he fet en la meua vida.» Vam continuar parlant una mica més fins que

ell va entrar en la intimitat de la pregària a través del breviari.

Aquell record del bisbe Joan em fa pensar en la importància dels mitjans de comunicació social al servei de l'evangelització, en la necessitat de cercar respostes modernes i sensates a les qüestions per més polèmiques que siguin, en la presència digna i propera de persones creients als mitjans de comunicació. (Qui no recorda la magnífica entrevista de Mercedes Milà a l'aleshores abadessa del Carmel de Mataró, convent de clausura, Cristina Kaufmann, que va arribar a pregar en directe davant la invitació de la presentadora?) Aquest és un punt sobre el qual valdria la pena reflexionar amb més atenció. Per portar a terme amb encert la tasca d'evangelitzar a través dels mass media cal perdre la por als micròfons i a les càmeres, preparar-se a fons per parlar un llenguatge intel·ligible per a l'home d'avui sense necessitat d'utilitzar en excés tecnicismes eclesiàstics que resulten incomprendibles als oients i no renunciar als continguts de la fe ni a la dimensió espiritual. Intervenir en mitjans televisius és important però també no pot fer oblidar la feina diària a les parròquies o en realitats eclesials més discretes. Continua constituint una necessitat imperiosa plantejar-se a fons els continguts abocats a les homilies, el llenguatge que s'hi utilitza, la capacitat de connectar amb les persones que van dominicalment al temple per participar a l'Eucaristia, la preparació a fons que s'ha de fer del que es dirà, la manera de fer assequible el missatge evangèlic perquè il·lumini les ments i enardeixi els cors, els destinataris tan diferents segons hores i llocs...

Com al futbol, convé saber fer tant un driblatge curt com el pas llarg. Un partit exigeix diferents estratègies. Anunciar la Paraula de Déu es pot fer de moltes maneres i els seus destinataris tant poden ser grups reduïts com grans masses. Són reflexions que em vénen a la ment a partir del record del bisbe Joan."

Catalunya Cristiana, 10 de juliol de 2003